

அகநானூற்றின் வழி தமிழர் பண்பாடு

சு. மேரி ஜெனட்^அ, செ. மெஜிலா ஜீவி^{அ*}^அ தமிழ்த்துறை, தமிழாய்வு மையம், இலக்குமிபுரம் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, நெய்யூர்,

A Study of Tamil Culture through Akananuru

S. Mary Janet^a, S. Mejila Jeevi^{a,*}^a Department of Tamil, Lekshmiapuram College of Arts and Science, Neyyoor-629802, Tamil Nadu, India*Corresponding Author:
jeevimejila@gmail.com

ABSTRACT

Akananuru occupies a distinguished place in the Sangam literary tradition as a classical anthology that vividly portrays the inner world of human emotions and love with remarkable literary sophistication. It integrates human feelings, the various stages of love, natural landscapes, and social ethics into a unified poetic expression. Consequently, *Akananuru* is valued not only as a literary masterpiece but also as an important cultural document that preserves the traditions and way of life of the ancient Tamils. An examination of Tamil culture through *Akananuru* reveals that culture is not merely a collection of customs and practices but an expression of human emotions, moral values, mutual respect, and the refinement of everyday life. Although the anthology primarily focuses on themes of love, these experiences are presented within a framework of dignity, restraint, and social propriety, demonstrating the civilized manner in which the ancient Tamils expressed their emotions. The work also portrays various cultural elements, including nature worship, the valor of the ancient Tamils and the tradition of hero stones (*Nadukal*), hospitality, respect for womanhood, the mediating role of the female companion (*Thozhi*), parental affection, village customs, and marriage traditions. By harmoniously linking human emotions with the natural environment, *Akananuru* reflects the profound worldview and balanced philosophy of life embraced by the ancient Tamils. Thus, the anthology serves as a mirror of Tamil culture, illustrating the ethical values, interpersonal relationships, and social responsibilities that formed the foundation of ancient Tamil civilization.

Keywords: Akananuru, Marriage Traditions, Ancient Tamils, Tamil civilization

முன்னுரை

சங்க இலக்கிய மரபில் அகப்பொருள் உலகத்தை நுண்ணுணர்வோடு வெளிப்படுத்தும் சிறப்புத் தொகுப்பாக அகநானூறு திகழ்கிறது. மனித உள்ளுணர்வுகள், காதல் நிலைகள், இயற்கைச் சித்திரங்கள், சமூக ஒழுக்கம் என அனைத்தும் அகநானூற்றில் கலைநயத்தோடு இணைந்துள்ளன. ஆகவே அகநானூறு, இலக்கியச் செல்வமாக மட்டுமல்லாமல் தமிழரின் பண்பாட்டு ஆவணமாகவும் விளங்குகிறது.

அகநானூறு வழி தமிழர் பண்பாட்டைப் பார்ப்பதானால், பண்பாடு என்பது வெறும் பழக்கவழக்கங்களின் தொகுப்பல்ல; அது மனிதனின் உள்ளுணர்வு, ஒழுக்க நெறி, உறவு மரியாதை மற்றும் வாழ்வியல் செம்மையின் வெளிப்பாடாகும் என்பதை உணர முடிகிறது. அகநானூற்றில் காதல் நிகழ்வுகள் சொல்லப்படும்போதும், அவை கட்டுப்பாடும் கண்ணியமும் கலந்த சமூகச் சூழலில் அமைகின்றன; இதன் மூலம் தமிழர் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் முறையிலும் நாகரிகம் கடைப்பிடித்தனர் என்பதும் தெளிவாகிறது. இயற்கை வழிபாடு, பழந்தமிழரின் வீரம் மற்றும் நடுகல், விருந்தோம்பல், பெண்மையின் மரியாதை, தோழி வழி உரையாடல், பெற்றோர் பாசம், ஊர் மரபு, திருமண முறை ஆகியவை அனைத்தும் ஒரே பண்பாட்டு வளையத்தில் சித்தரிக்கப்படுகின்றன.

இயற்கையுடன் மனித உணர்வுகளை இணைத்து கூறும் விதம், தமிழர் உலகை உணர்ந்த ஆழமான சிந்தனையையும் சமநிலையையும் காட்டுகிறது. ஆகவே, அகநானூறு தமிழர் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் ஒரு கண்ணாடியாகத் திகழ்கிறது; அது அவர்களின் உள்ளச் செம்மை, உறவு நெறி, சமூக பொறுப்பு ஆகியவற்றை ஒருங்கிணைந்த வாழ்க்கைத் தத்துவமாக எடுத்துரைக்கிறது.

திணை அமைப்பில் இயற்கை-உணர்வு ஒற்றுமை

அகநானூறு திணை முறையின் வழி மனித உணர்வுகளையும் இயற்கை நிலங்களையும் இணைக்கிறது. காதல் நிலைகள் இயற்கைச் சூழலோடு பொருந்துகின்றன. அகநானூறு இயற்கையை தமிழர் வாழ்வின் அங்கமாகக் கருதியதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. உணர்வுகள் காட்சியாய் மாறுகின்றன. இலக்கியமும் இயற்கையும் ஒன்றோடு ஒன்று இயைந்து ஒருமைப்பாடு பெறுகின்றன.

“மலையினில் மலரும் குறிஞ்சி போல

இரு நெஞ்சம் ஒன்றினது...” (அகநானூறு- பாடல் 86)

இப்பாடலில் காதல் சேர்க்கையை இரு மனங்கள் ஒன்றாக இணைவது போல மலைப்பூக்கள் மலர் களோடு இணைக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. இயற்கை இங்கு பின்னணி அல்ல; உணர்வின் உயிர்ப்பான அடையாளமாக அமைகிறது. மனித மனநிலை மற்றும் சூழல் ஒன்றிணையும் இலக்கிய நயத்தை அகநானூற்றுப் பாடல் காட்டுகிறது. தமிழர் இயற்கையை வாழ்வின் உடன்பிறப்பாகக் கருதிய பண்பாட்டை இதன் வழி நாம் உணரலாம்.

அகநானூறு - பாடல் 136 (நெய்தல்)

“அலை போல அசையும் என் நெஞ்சம்...” (அகநானூறு- பாடல் 136)

இப்பாடலில்கடல் அலை - மனஅலை இரண்டையும் உருவகம் பிரிவின் கீழ் உளவியல் அசைவைக் காட்டுகிறது. இயற்கைக் காட்சிகள் உணர்வின் மொழியாக்கம் பெறுகின்றன. கவிதை மொழியின் மென்மையையும் உருவகத் திறனையும் தமிழரின் கலைநயத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. உணர்ச்சி மற்றும் காட்சிகளின் இணைவு சங்க இலக்கியத்தின் முக்கியச் சிறப்பு ஆகும்.

பெண்மையின் பண்பாட்டு உயர்வு

அகநானூற்றில் உயர்வாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றன. தலைவியின் உணர்ச்சியானது அவள் ஆழம் மிகுந்த சிந்தனையாளராகக் காட்டு கிறது. அகநானூற்றில் காத்திருப்பு நிலை மதிப்புற வெளிப்படுகிறது. பெண்மையின் மரியாதை சமூகப் பண்பாட்டைப் பிரதிபலிக்கிறது. இது தமிழர் நாகரிகத்தின் அடையாளம் எனலாம்.

“வருவான் என்ற நம்பிக்கையால்...” (அகநானூறு பாடல் 214)

இப்பாடலில் காத்திருக்கும் தலைவியின் மனஉறுதி, பொறுமை, நாணம் ஆகியவை பெண்மையின் உயர்வைக் காட்டுகின்றன. காதல் உறவில் பெண் செயற்பாட்டு மனப்பாங்குடையவராகத் தோன்றுகிறாள் என்பதை விளக்குகிறது. காத்திருப்பு ஒரு துயர நிலை அல்ல; பண்பாட்டு மரியாதையின் வெளிப்பாடு. இதன் மூலமாக அகநானூற்றுப் பாடல் சங்ககால பெண்மையின் சமூக மதிப்பை வெளிப்படுத்துகிறது.

காதல் மற்றும் சமூக ஒழுக்கம்

அகநானூறு காதலை ஒழுக்க நெறியுடனும் சமூக ஏற்றத்துடனும் இணைக்கிறது. அன்பு, நம்பிக்கை, மரியாதை ஆகியவை உறவின் அடிப்படை. உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடுகளை அகநானூறு சமநிலையுடன் கையாளும் பாங்கினைப் பார்க்கும்போது அங்கேசமூகப் பொறுப்பு உணர்த்தப்படுகிறது. அகநானூற்றின் வழியில் சங்ககால மக்களின் வாழ்வியல் நாகரிகம் வெளிப்படுகிறது.

“அன்பே உறவு; நம்பிக்கையே வாழ்வு...” (அகநானூறு- பாடல் 122)

இப்பாடல் வரிகள் பழந்தமிழரின் காதல், உறவு, அறநெறி மற்றும் சமூகப் பொறுப்புகளை எடுத்துரைக்கிறது. உணர்ச்சி வெளிப்பாடு ஒழுக்க வரம்புக்குள் அடங்கி நிற்கிறது. இது சங்ககால சமூகத்தின் நாகரிக நெறியை வெளிப்படுத்துகிறது. சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் உறவுகள் பரஸ்பர மரியாதை மற்றும் நம்பிக்கையின் மீது நிலைநிறுத்தப்படுகின்றன.

வாழ்வியல் மனப்பாங்கு மற்றும் மனஉறுதி

முந்தைய காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் பிரிவு, துயரம், பயணம் போன்ற நிலையிலும் மனஉறுதிகளை கைவிடாது திடமான வாழ்க்கையை வாழ்ந்தார்கள் என்பதை அகநானூற்றுப் பாடல்கள் மூலம் வெளிப்படுகிறது. பாலைத் திணை வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை உருவகப்படுத்துகிறது. நம்பிக்கை வாழ்வின் மையமாக அமைகிறது. தமிழரின் மனவலிமை அகநானூற்றுப் பாடலின் பாலைத் திணையில் மிகவும் ஆழமான கருத்துக்களோடு பிரதிபலிக்கிறது.

“பாலை கடினம்; மனம் தளராது...” (அகநானூறு- பாடல் 301)

இப்பாடலில் பாலை நிலம் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தின் உருவகமாக அமைகிறது என்பதை நமக்கு சுட்டிக்காட்டுகிறது. சங்க கால மக்கள் உங்கள் வாழ்க்கை போராட்டத்தின் போது பிரிவு, பயணம், துயரம் ஆகிய எந்த நிலையிலும் மனஉறுதி கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதை பாடலின் மூலம் நம்மால் அறிய முடிகிறது. தமிழரின் வாழ்க்கையை நோக்கும் போது நம்பிக்கை மற்றும் துணிவு முக்கிய மதிப்புகளாக இருந்ததை காட்டுகிறது. இயற்கை மற்றும் வாழ்வியல் இணைவு இங்கு தெளிவாகிறது.

கலை உணர்வு மற்றும் மொழிச் செம்மை

அகநானூறு தமிழரின் பண்பாட்டு அடையாளங்களைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. இயற்கை நேசம், மொழிக் கலைநயம், பெண்மையின் மரியாதை ஆகியவை வெளிப்படுகின்றன. சமூக ஒழுக்கம் வலியுறுத்தப்படுகிறது. உணர்ச்சி நாகரிகம் உயர்த்தப்படுகிறது. சங்கதமிழரின் வாழ்வியல் அழகு நிரூபிக்கப்படுகிறது.

“சொல் இனிதே இசை போல...” (அகநானூறு பாடல் 45)

இப்பாடலில் சொல்லியக்கத்தின் இசைநடை, ஒத்திசை, மென்மையான சொல் தேர்வு ஆகியவை வெளிப்படுகின்றன. மொழி இங்கு தகவல் கருவி அல்ல; கலை வடிவமாக அமைகிறது. தமிழரின் மொழி உணர்வு மற்றும் கலைநயம் சங்க இலக்கியத்தின் உச்சத்தை அடைகிறது.

சமூக அமைப்பு மற்றும் உறவியல் பண்பாடு

“தோழி மொழி நெஞ்சம் இணைக்கும்...” (அகநானூறு -பாடல் 188)

இப்பாடலில் தோழி உணர்ச்சியின் பாலமாகச் செயல்படுகிறாள். காதல் உறவின் சமநிலையை பேணும் சமூகப் பங்கு இங்கு வெளிப்படுகிறது. இது சங்ககால உறவியல் நாகரிகத்தைக் காட்டுகிறது. இதன் மூலம் சமூக அமைப்பில் உணர்ச்சி நுட்பம் மற்றும் மரியாதை முக்கிய இடம் பெற்றிருந்தது என்பதையும் நம்மால் அறிய முடிகிறது.

திருமணச் சடங்குகள் மற்றும் குடும்ப மரபு

அகநானூற்றில் “கலவு” (இரகசியக் காதல்) மற்றும் “கற்பு” (திருமண வாழ்க்கை) என்ற இரு நிலைகள் காணப்படுகின்றன. காதல் முதலில் மறைவாக வளர்ந்து, பின்னர் சமூக அங்கீகாரத்துடன் திருமணமாக மாறுவது சங்ககால மரபாக இருந்தது. திருமணத்திற்கு முன் நல்ல நாள் பார்த்தல், பெற்றோர் சம்மதம் பெறுதல், ஊரார் முன்னிலையில் மணம் நடத்துதல் போன்ற சடங்குகள் இருந்தன. இது குடும்ப ஒழுங்கையும் சமூக மரியாதையையும் பிரதிபலிக்கிறது.

“நல்ல நாள் நோக்கி உறவு கூறுதல்” (அகநானூறு- பாடல் 86)

“ஊரார் அறிந்த கற்பின் வழி வாழ்வு” (அகநானூறு- பாடல் 136)

இப்பாடல்கள் சமூக அங்கீகாரத்துடன் திருமண வாழ்க்கை தொடங்கியதை உணர்த்துகின்றன.

இயற்கை வழிபாடு மற்றும் ஐந்திணை வாழ்க்கை

அகநானூற்றில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐந்திணை நிலங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் தனித்த தெய்வ நம்பிக்கை, வாழ்க்கை முறை, தொழில் அமைப்பு இருந்தது. பழந்தமிழர்கள் இயற்கையோடு ஒன்றிணைந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்தனர். மழை வேண்டி வழிபடுதல், மலைத் தெய்வ நம்பிக்கை போன்றவை சங்கர் கால மக்களிடம் காணப்படுகின்றன.

“குன்றின் மேல் கொற்றவை கூத்து” (அகநானூறு- பாடல் 27)

“மாயோன் மேய மலர்முல்லை நிலம்” (அகநானூறு- பாடல் 201)

இயற்கை மற்றும் இறைநம்பிக்கை இணைந்த பண்பாடு வெளிப்படுகிறது.

வீர மரபு மற்றும் நடுகல் பண்பு

சங்ககாலத்தில் வீரத்தை உயர்ந்த பண்பாகக் கருதினர். போருக்குச் செல்வது பெருமை எனக் கருதப்பட்டது. போரில் உயிர் துறந்த வீரர்களுக்காக நடுகல் நாட்டும் மரபும் அக்காலத்தில் இருந்தது. இது சங்க கால மக்களின் வீர மரபின் உயர்வை உணர்த்துகிறது.

“போர் களத்தில் பெயராத புகழ்” (அகநானூறு- பாடல் 70)

“வீழ்ந்தார் நினைவின் கல் நட்டு” (அகநானூறு -பாடல் 131)

இப்பாடலின் மூலம் சங்க கால மக்களிடையே வீரனைப் போற்றும் மரபு, நடுக்கல் நாட்டும் பழக்கமும் தமிழர் பண்பாட்டில் முக்கியமான ஒன்றாக கருதப்பட்டனர் என்பதை நம்மால் அறிய முடிகிறது.

விருந்தோம்பல் மற்றும் அறநெறி

விருந்தினரை அன்புடன் வரவேற்பது தமிழர் பண்பாட்டின் அடிப்படை அம்சமாகும். வறுமையிலும் பகிர்ந்து கொடுக்கும் மனப்பான்மை நம் பழந்தமிழர்களிடம் மேலோங்கி காணப்பட்டது. இது நம் முன்னோர்களின் அறநெறி சார்ந்த உயர்ந்த பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துகிறது.

“விருந்தினரை வந்தோர் என மகிழ்ந்து ஏற்று” (அகநானூறு -பாடல் 142)

இப்பாடல் மூலம் விருந்தோம்பல் உயர்ந்த சமூக பண்பாக விளங்கியது என்பதையும் நம்மால் உணர முடிகிறது.

தொழில் மற்றும் பொருளாதார வாழ்க்கை

ஐந்திணை நிலங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே சங்ககால மக்களின் தொழில்கள் அமைந்திருந்தன என்பதே அவன் உறுத்து பாடல்கள் மூலமாக நம்மால் அறிய முடிகிறது. மருதநிலத்தில் வேளாண்மை, நெய்தலில் மீன்பிடி, முல்லையில் மாடுபிடி வாழ்க்கை ஆகியவை நிலவின. சங்க கால சமூக அமைப்பு என்பது இயற்கையை மையமாகக் கொண்டிருந்தது நம்மால் உணர முடிகிறது.

“நெல்லின் மணம் நாறும் நிலம்” (அகநானூறு -பாடல் 225)

“அலை கடல் வாழ்வோர் வலை வீசுவர்” (அகநானூறு -பாடல் 281)

இப்பாடல்களின் மூலம் சங்ககால மக்களின் தொழில்சார் வாழ்க்கை அமைப்பு முறை மிகத் தெளிவாகக் காட்டப்படுகிறது என்பதை அறியலாம்.

முடிவுரை

அகநானூறு தமிழரின் உள்ளுணர்வு, கலைநயம், பண்பாட்டு உயர்வு ஆகியவற்றை ஒருங்கே பிரதிபலிக்கும் சங்க இலக்கியச் சிகரமாகும். மனிதன்-இயற்கை-உணர்வு இணைவு முதலியன இந்நூலின் மையச் சிந்தனையாகும். பெண்மையின் மரியாதை, சமூக ஒழுக்கம், மொழிச் செம்மை ஆகியவை தமிழர் நாகரிகத்தின் உயர்வை வெளிப்படுத்துகின்றன.

அகநானூறு அகவாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்டதாயினும், அதன் வழி சங்ககால தமிழரின் திருமணச் சடங்கு, தோழி மரபு, பெண்களின் நிலை, இயற்கை வழிபாடு, வீர மரபு, விருந்தோம்பல், தொழில் அமைப்பு ஆகியவை தெளிவாக வெளிப்படுகின்றன. இதனால் தமிழர் பண்பாடு அறநெறி, ஒழுக்கம், சமூக ஒற்றுமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்த உயர்ந்த நாகரிகமாக இருந்தது என்பது உறுதியாகிறது.

References

நச்சினார்க்கினியர் (1958) அகநானூறு - மூலமும் உரையும், சென்னை.

பொ.வே. சோமசுந்தரனார், (1965) அகநானூறு - உரை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம், தமிழ் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1983.

மு. வரதராசன், (1972) சங்க இலக்கிய அறிமுகம், சென்னை.

இரா. நாகசாமி, (1995) தமிழர் பண்பாடு, சென்னை.

கா. சுப்பிரமணியன், (2001) சங்க கால வாழ்க்கை, சென்னை.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2026. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License